

Sevgi Üzerine Birkaç Cümle 7

– AhmetZeytinci · 31 Mart 2016

En son ne zaman eşinizin veya sevgilinizin dışında birine "Seni Seviyorum"dediniz. Erkek ile kadın ya da çocuk. Şekli, şemali, cinsiyeti çok mu önemli ? Sonuçta ağzınızdan çıkacak bir iki bitişik sözcük dizisi...

Aslında her şey özünde kendini sevmekle başlıyor desem, kaçınız benim bu düşüncelerime katılır. Güzel kadınları seviyorsunuz, sevimli çocukları öpüp okşuyorsunuz, yakışıklı erkeklere bayılıyorsunuz. Normal görünüşte olan ya da görünüşü vasatın altında olan insanları da sevebiliyor musunuz? Birini sevmek, onun yüreğine, beynine, benliğine dokunmak değil midir aslında? Daha önceki yazılarımda da söz etmişim, tensel iletişim, yani dokunmak. Sadece canlı varlıklara mı? Ağaca, kuşa, yağmura, kara, toprağa, havaya, başka insanların yüreğine, bazen bir telefon telgraf direğine... Desmond Morris'in bir kitabının adı "Sevmek Dokunmaktır". Hemen şu geliyor aklıma... Dokunmadan sevebilir miyiz ? Severiz tabi, niye sevmeyelim, ama biraz platonik kaçır. Düşünün ki doğduğunuzdan beri evde pencerenin önünde oturan yatalak bir insansınız. Kar yağıyor dokunamıyorsunuz, yağmur yağıyor dokunamıyorsunuz, güneş açıyor ışığını görüyorsunuz ama hissedemiyorsunuz, çiçekleri koklayamıyorsunuz. Ne kadar hazin bir durum bir insan için...

Sevgide en önemli unsur kanımca paylaşmaktır. Bakışların hava boşluğunda paylaşılması ile başlar güzel aşklar güzel sevgiler. Sonra birleştirirsiniz kalplerinizi hayatınızı paylaşırsınız alabildiğine. Çocuklarınızı, yediklerinizi, içtiklerinizi, yatağınızı, duygu ve düşüncelerinizi...

Hayattan küsen, bıkan, kopan, intihar düşüncesine saplanan ruh hali sıkıntılı insanlara bakın inceleyin, birçoğunun psikolojik sorunlar ile birlikte paylaşma duygusundan da, birlikte hareket etmekten de yoksun olduklarını gözlemlersiniz...

İlk defa on sekiz yaşında gönlüme birisi girdi. Ayaklarım yere basmıyor, dizlerim titriyordu buluşmaya giderken, sonra tabi geçti titrete halim. Rüyalarım giriyor zaman zaman, aklımdan çıkaramıyordum o tarihlerde. Kavak yelleri sadece başımızda olsa iyi, her yerimizde... Bir şekilde çıktı gitti hayatımdan. Ne kaybettim, ne kazandım hep sorarım kendime . Ben mi kaybetmişim o mu? Yoksa o kazanmış, ben yine kaybetmiş miydim? Üçüncü şık, O kaybetmiş ben kazanmış mıydım? Biraz ayrıntılı oldu ama bu sorular sorulmalı kendi kendine. Adını tabi ki unutmadım. Sanıyorum aramızda büyük çoğunluk ilk aşkının adını unutmamıştır, ama hepsi o, yaşanması gerekiyordu, yaşandı bitti... Ben hâlâ bu yaşımda ona takılı kalırsam, ben de bir sorun var demektir. O sorunları da sonra, siz değil, matematik bilen birleri değil, psikiyatrisiler çözer.

Şimdilerde hayatımı paylaştığım insanı çok seviyorum. Daha bir sürü sevdiğim akrabalarım, dostlarım, siz arkadaşlarım var. İnsanlara illa kendimi sevdireyim diye bir çaba içine girmemeli insan kanımca. Hz.

Mevlana'nın dediği gibi "Ya olduğun gibi görün, ya göründüğün gibi ol" düşüncesini kendisine hayat felsefesi yapmalı... Ünlü düşünür Platon da sevgi üzerine şunu demiştir "Kimseye kendinizi sevdirmeye kalkmayın, yapılması gereken tek şey sadece kendinizi sevmeye bırakmaktır"

Harika bir eski Serter Bağcan şarkısıdır "Öyle Değil mi" Bizim gençlik yıllarımızda çok severek dinlemiştik. Şair ve seslendiren yalnızca sana sevgimi verebilirim diyor. Başka söze gerek var mı? Sözleri de aşağıda, artık yorumu size bırakıyorum dostlar...

__ÖYLE DEĞİL Mİ ?__

Sevgimi sana nasıl anlatsam
Şiir yazsam rol mü yapsam
Yoksa yoksa romanlardaki gibi...

Şarkılardaki aşka mı dönse
Filmlerde ki aşka mı benzese
Yok yok bekleme bunlardan...

Sadece sevgimi verebilirim
Dürüstlüğü doğruluğu sunabilirim
Yalansız çıkarsız duygularımı
Yalnız sana bunları verebilirim...

Vaatlerle yalanlarla aldatamam ki
Boş sözlerle seni avutamam ki
Sevgimi süsleyip anlatamam ki
Değişmen gerek öyle değil mi ?

Aşk sözlerine aldanmışsın
Süslü lafa hep kanmışsın
Gerçek sanıp avutmuşsun kendini
Vaatler yalan yalan olsa da
Dinlemişsin inanmasan da
Yok yok bekleme bunlardan...

Sadece sevgimi verebilirim
Dürüstlüğü doğruluğu sunabilirim
Yalansız çıkarsız duygularımı
Yalnız sana bunları verebilirim
Vaatlerle yalanlarla aldatamam ki

Boş sözlerle seni avutamam ki
Sevgimi süsleyip anlatamam ki
Değişmen gerek öyle değil mi ?

Sevginin en çok geliştiği, serpiildiği ortamlarda barış ve özgürlük ortamları değil midir ? Bu günlerde barışa hoşgörüyü haddinden fazla ihtiyacımız var. Dünya halkları olarak iki dünya savaşında ve sayısız bölgesel savaşlarda milyonlarca kadın, erkek ve çoluk çocuk kaybettik, buna artık bir dur demenin zamanı gelmedi mi? Neden bu kadar duyarsız sevgiye, dostluğa? Siyasetçiler ne zaman anlayacaklar acaba savaşın anlamsızlığını...

İslamiyet'in bir anlamının barış olduğundan dem vuruyoruz. Sevgi ve hoşgörü dinidir diyoruz. O zaman ben de şunu soruyorum. Üzerine bombayı bağlayıp otobüsün içine girip patlattığın zaman, diğer insanların İslamiyete kalbinin ısınmasını nasıl bekleye bilirsin? Önce sen Allah'ın verdiği canı Allah'ın alacağını inkâr ediyorsun, bile bile kendi canına da kıyıyorsun. Diğer dinlerdeki insanlara da saygımız var ve bizi onlardan ayıran en önemli faktör sevgi ve hoşgörü olmalıdır. Büyük Mutasavvıf Yunus Emre'nin dediği gibi her zaman "Sevelim sevillelim, dünya kimseye kalmaz" Sevgi üzerine bir yazı da sevgi ve saygılarımla biter tabi ki...